

VARINGHOLT KRONIEKEN

Boek 3

Goden Magie

Door: Rolf Österberg

Hoofdstuk 1

Zuid-Varingholt

Gaumnyr en zijn veertig strijders stappen van hun paarden. De Gazidian buigt voor Nanali en brengt zijn rechtervuist naar zijn borst als hij zich recht. 'Prinses, de legerpost is gevallen. Ik heb adjudant Drenzha gevraagd om meer paarden te zoeken. Wij kunnen morgen naar de legerpost terugkeren en daar het tijdstip bepalen wanneer wij naar het noorden rijden. Eerlijk gezegd had ik je hier nog niet verwacht', eindigt hij met een verbaasde blik in zijn ogen.

Nanali heeft van zichzelf en zijn strijders het uiterste gevergd om zo snel mogelijk de kust te bereiken. 'Gaumnyr, ik dank jou en je strijders voor alle inspanningen. Wil mijn dank aan hen overbrengen. Er loopt slechts één pad van de legerpost naar de kust en ik ben ervan uitgegaan dat jij het zou volgen. Er is veel gebeurd. Als de paarden zijn verzorgd en je een kamp hebt opgeslagen, zal ik je informeren. We vertrekken morgen en nemen het pad dat jij hebt gereden. Na een dag komen we bij een splitsing waar een pad naar het noorden gaat. Ik denk dat we niet lang hoeven te wachten voor Drenzha met de rest van het leger verschijnt.'

'Maar ... zij hebben paarden nodig.'

'Die hebben zij, kolonel. Vertrouw op mij.'

De volgende dag vertrekken ze in westelijke richting. Het is nog niet geheel donker als Nanali de splitsing bereikt. Oladur leidt hen ongeveer vijfhonderd meter op het pad in noordelijke richting waar op een vlakte drie schuren staan.

'Wij hebben er eerder overnacht voor we verder trokken. De schuren behoren aan Varons, die verder naar de kust boerderijen hebben. We kunnen hier vannacht blijven.'

'Goed plan. Stroomt hier een beek?'

'Tweehonderd meter van hier', zegt Oladur.

Niet veel later heeft Gaumnyr voor een latrine gezorgd en heeft een groep strijders haar en de vrouwen naar de beek begeleid. Na een dag stevig door-

rijden is een wasbeurt meer dan welkom. De zusters lopen wat stijf, maar klagen niet. De spierpijn in hun achterste en benen na een dag dubbel rijden, zal morgen bij het opstaan nog erger zijn. Cwidi heeft zelf gereden, iets wat wonderlijk goed ging, maar ook zij heeft spierpijn en dat is haar aan te zien. Shaahida is zo gelukkig als een kind nu ze weer op het vaste land is en ook nog eens op een paard kan rijden. Zij is een goede ruiter.

Na het wassen zit Nanali vermoeid in de schuur. Ze is blij dat ze met de vrouwen is, al wil het gesprek niet echt vlotten omdat iedereen doodmoe is. De zusters geven alleen antwoord als hun iets wordt gevraagd.

Op Shaahida's vraag of ze contact met Nizaar moet maken, antwoordt ze: 'Dat kan wachten. Een groep strijders houdt het pad dat uit het westen komt, onder waarneming.'

De kolonel heeft haar het hemd van het lijf gevraagd en ze heeft zo eerlijk mogelijk geantwoord, maar ze heeft hem bij lange na niet alles verteld, zeker waar het Mynnar betreft.

De volgende dag kondigt een stofwolk de komst van haar leger aan. Verken- ners hebben met Drenzha contact gemaakt en Gaumnyr is hem tegemoet gereden. Hij gaat voorop met de veteraan, met daarachter Iridia en Yorrath. Die laatste heeft een slechte zit in het zadel, stelt Nanali met een glimlach vast. Hij zal ongetwijfeld blij zijn als hij naast zijn viervoeter staat.

'Iridia!'

'Prinses Nanali!'

Ja, lekker formeel... Ze glimlacht inwendig. Net als haar vriendin stapt ze van haar paard en een paar seconden later sluit ze haar in haar armen.

'Als je eens wist hoe blij ik ben dat ik je zie!' zegt Iridia terwijl ze haar tegen zich aan drukt. 'Er is zo verschrikkelijk veel gebeurd, dat ik niet weet waar ik moet beginnen.'

'Dat geldt ook voor mij', zegt Nanali.

Cwidi is naar hen toe gehold en omhelst Iridia. 'Je bent nu de koningin van de paarden', zegt ze bewonderend. 'Kun je mij een beetje Magie geven zodat ik morgen minder spierpijn heb?'

Allen schieten in de lach.

'Yorrath', zegt Nanali. 'Kom hier, held van Skalmarkelda', laat ze er een beetje plagend op volgen.

'Hij is nu officieel mijn vriend', zegt Iridia die een arm om hem heen slaat.

'Dus jullie slapen samen?' vraagt Cwidi.

Yorrath krijgt een hoogrode kleur en weet niet waar hij moet kijken. 'Eh, nee', zegt hij bedremmeld. 'Wij zijn niet getrouwd', laat hij er als een soort verontschuldiging op volgen.

'Nou, dat hoeft toch ook...'

'Cwidi, genoeg. Yorrath voelt zich niet op zijn gemak. Wees eens lief voor hem', zegt Nanali bestraffend, maar ze moet haar best doen om ernstig te blijven. 'Luister, we doen het volgende. Wij gaan naar de schuur waar ik de afgelopen nacht heb geslapen. Die is groot genoeg voor de vrouwen die je uit de legerpost hebt gered. Ik heb twee zusters bij mij die zich over de zieken zullen ontfermen als die er zijn. We gaan morgen verder. Ik heb een gids gevonden die ons in een dag of vier, vijf naar de grens met Alula kan brengen.'

Yorrath kreunt. 'Morgen al? Ik had op een paar dagen rust gehoopt.' Hij kijkt naar Iridia, die doet alsof ze zijn opmerking niet heeft gehoord.

'We gaan', zegt Nanali. 'Iridia, waar zijn die veertien vrouwen?'

'Achteraan de colonne. Vijftien.'

'Nizaar had het over veertien', merkt Nanali verbaasd op.

'Dat is een verhaal apart en ik zal proberen om het je zo goed mogelijk uit te leggen.'

De stemming is opperbest; Cwidi heeft nu het hoogste woord. Nanali heeft haar verhaal verteld waarbij ze het zo min mogelijk over haar ontmoeting met Mynnar heeft gehad. Zo heeft ze niet gezegd dat hij een god is, dat is informatie die ze voorlopig voor zichzelf wil houden. De trouwe volgelingen van Moriko zouden aan haar gaan twijfelen en dat wil ze voorkomen. Ze heeft in de komende strijd, die voor haar gevoel best eens binnen zeven dagen uit zou kunnen breken, eenheid nodig. Ze gruwet ervan als ze aan de mannen en vrouwen denkt die hun leven gaan verliezen. Volgens het Orakel moet zij de volkeren verenigen. Wel, dat is dan behalve de Kygs en de Varons, denkt ze grimmig.

Fiorny komt bij het vuur zitten. Voor in de schuur is een open vuurplaats gemetseld. De rook trekt door een gat, dat via een koord kan worden geopend en gesloten, door het dak weg. Er ligt voor dagen hout in de schuur, waar hooi- en stobalen hoog liggen opgestapeld. Nanali hoopt dat de Abiai niet zal beginnen over wat zij en de andere vrouwen in het fort hebben meegemaakt. Ze gruwet bij de gedachte.

Altijd weer mannen die vrouwen verkrachten. Zij die zich daar schuldig aan maken, verdienen de doodstraf. Mijn rapier zal met liefde en plezier voor hun vroegtijdige einde zorgen.

‘Heb je de vrouw met die groene ogen al gezien?’ vraagt Fiorny opeens. ‘Iridia, hoe heet zij ook alweer?’

‘Mariza. Nee, dat is mij door het hoofd geschoten.’

‘Groene ogen?’ vraagt Nanali.

‘Ik haal haar even.’

‘Eh, wat voor groene ogen?’ vraagt Nanali van haar stuk gebracht.

‘Gewoon, groene ogen’, zegt Iridia schouderophalend. ‘Wij hebben haar uit een kerker bevrijd waar ze al twee jaar zat. Ik begrijp niet veel van haar. Toen ik “prinses Nanali” noemde, deed ze het voorkomen alsof ze je al kende. Ik weet niet wat ik van haar moet denken. Zij is een Varon, maar ik kon haar niet achterlaten. Zij heeft met Magie verhinderd dat de commandant van het fort haar kon verkrachten. Dat denk ik althans.’ Iridia vertelt wat Mariza haar heeft gezegd.

Nanali luistert gespannen. *Een vrouw met groene ogen. Zou zij...*

Op dat moment komt Fiorny met de vrouw naar het vuur. Nanali staat als enige op. In het diffuse licht is het beeld van de jonge vrouw in eerste instantie niet duidelijk, maar Nanali weet onmiddellijk wie zij voor zich heeft. Zij heeft niet zomaar groene ogen, maar lichtgroene, zoals ze die ook bij Mynnar heeft gezien.

‘Prinses Nanali. Ik ben Mariza’, zegt ze en steekt haar hand uit, een gebaar dat slechts in de hoogste kringen aan het hof in Varing opgang doet. Het “prinses” klinkt voor Nanali’s gevoel spottend. De vrouwen om het vuur kijken naar haar en Mariza.

Nanali drukt de hand automatisch en doet haar best om niet van verbazing haar evenwicht te verliezen.

‘Ga ... ga zitten. Goed dat je bent ontsnapt. Ik ben ook een Varon, maar heb geen enkel gevoel voor hen als ik hen nu tegenkom, integendeel. Eh, ik bedoel jou niet’, voegt ze eraan toe.

‘Onze reputatie is tijdens de dictatuur van het huis Danakrong en zijn voorvaderen in een neerwaartse spiraal terechtgekomen. Ik kan je opmerking goed plaatsen.’

Nanali’s mond valt open van verbazing. De vrouw spreekt zeer beschaafd en gebruikt woorden zoals die door edellieden worden gebezigd. *Zij is Mynnars vertegenwoordigster op aarde. Heeft hij haar de gave gegeven om hoog*

Varon te kunnen spreken? Maar waarom? Zij voelde zich in de kerker veilig omdat Shasqua het op haar had voorzien. Maar niet alleen Shasqua. Ook Moriko, al kan ik mij dat laatste niet goed voorstellen.

‘Ja, ja, dat gevoel heb ik ook.’ Ze heeft geen idee hoe ze haar moet benaderen.

‘Ik kan met een zwaard en kruisboog omgaan en zal mij voor je goede zaak inzetten’, zegt Mariza strijdlustig.

‘Zullen we beginnen met het schoonmaken van groenten?’ merkt Fiorny droog op en trekt haar aan de mouw van haar grijze tuniek. ‘Er moet ook gegeten worden. Kom met mij mee.’

Nanali wil iets zeggen, maar besluit op het allerlaatste moment te zwijgen. De vertegenwoordigster van de god Mynnar is op dit moment blijkbaar een keukenhulp.

‘Beetje rare vrouw, niet?’ hoort ze Iridia vragen.

‘Ik heb maar de helft verstaan van wat zij zei’, zegt Cwidi.

‘Ja, een aparte vogel. Zij spreekt hoog beschaafd Varon zoals je dat aan het hof van de koning soms hoort.’

Cwidi gniffelt. ‘Nou, dan kunnen jullie samen vast wel een hoog beschaafd gesprek voeren. Je vergeet toch niet dat ze een Varon is?’

‘Maak je geen zorgen. Laten we het over morgen en de dagen daarna hebben.’

‘Nanali!’

Nee, niet opnieuw... Nanali had liever de zware stem van Mynnar in haar droom gehoord. Mynnar is een ander soort god. Hij heeft haar geen moment het gevoel gegeven dat hij haar ook als een sterveling ziet die hij voor zijn doel kan gebruiken. Ze vraagt zich af wat de inmenging in de strijd van het Dodenwoud hem heeft gekost, maar heeft er niet naar durven vragen.

‘Godin.’ Haar stem klinkt verveeld. Zo is het ook bedoeld.

‘Je tocht naar het ravijn zal op grote problemen stuiten. Er bevinden zich Varons die uit de legerpost in het zuiden zijn ontsnapt op je weg naar het noorden. Zij zullen je leger grote verliezen toebrengen.’

Misschien. Volgens Gaumnyr zijn er waarschijnlijk Varons ontsnapt, maar hij had het over twintig of dertig.

‘In elke oorlog vallen slachtoffers’, zegt ze om tijd te winnen. Wat heeft de godin met haar voor?’

'Nanali, de strijd in het noorden is niet te winnen. Jouw gehavende strijdmacht zal niet in staat zijn om de opmars van de Wisselaar naar het Dodenwoud te stoppen. Buig na twee dagen af naar het westen en ga het Dodenwoud binnen op de plek waar twee beken die als één in het bos verdwijnen, bij elkaar komen. Daar zal Mikaxa op je wachten. Zij is de hoedster van het Dodenwoud, maar zal al jouw opdrachten uitvoeren.'

'Ik moet door het Dodenwoud naar het noorden trekken?'

'Ja. Je bent dan onzichtbaar voor de Wisselaar en zijn barbaren. Bovendien zullen Shasqua's magische vuurraven je daar niet aan kunnen vallen.'

Vuurraven? Daar heeft ze nog nooit van gehoord.

'Kan ik voorkomen dat Arif en zijn hordes onherstelbare schade aan het Dodenwoud aanbrengen?'

'Daar twijfel ik niet aan als iedereen in je leger weet dat zij voor mij strijden. Mikaxa zal allen die mij niet als de enige godin op aarde zien, door haar voorbeeld bekeren. Ik zal al mijn Magie voor mijn volgelingen in de strijd tegen Shasqua inzetten.'

Ze had het liefst gevraagd: dus niet voor de anderen die je niet aanbidden? Maar ze zwijgt. Zij is het absoluut niet met de godin eens en begint steeds meer aan haar te twifelen. Dat komt ook omdat zij contact met Mynnar heeft gehad. Moriko dacht dat zij de zeedraak kon overtuigen om haar te steunen. Hij heeft daar geen moment aan gedacht. In plaats daarvan heeft hij geprobeerd haar de ogen te openen.

'Heb je een vrouw met lichtgroene ogen gevonden?'

Ze is onmiddellijk weer bij de les en liegt vlot: 'Nee. Waarom is zij belangrijk?'

'Hoed je voor haar. Zij onderhoudt contact met de god van het kwaad. Dood haar als je haar ziet.'

'Ben je in staat om haar te vinden?'

'Shasqua's Magie, waarover zij beschikt, maakt dat niet mogelijk.'

'Waarom denk je dan dat ik haar kan vinden?'

'Omdat Shasqua angst voor je heeft. Hij weet dat je mij bent toegedaan en over Magie beschikt die ik je heb gegeven. Twee dagen. Jij en ik zullen de strijd winnen. Ik reken op je, zoals ik dat altijd heb gedaan. Alleen had ik een beter resultaat van je ontmoeting met de zeedraak verwacht.'

Nanali zegt niets. De beelden gaan sneller draaien en even later is het Orakel verdwenen. Nanali is er niet rouwig om.

‘Cwidi, vraag aan Gaumnyr en de officieren die hij mee wil brengen of ze naar hier willen komen. Jullie zijn ook welkom’, zegt ze tegen haar vriendinnen.

‘Moet die keukenprinses er ook bij zijn?’ vraagt Iridia spottend.

‘Mariza. Eh, dat is niet nodig.’ Ja, vraag haar naar hier te komen, had ze het liefst gezegd. En zuster Qindi, maar dat zal niemand begrijpen. ‘Yorrath...’

Iridia onderbreekt haar. ‘Laat hem maar in zijn onderkomen. Zijn brandwonden genezen slecht.’

‘Je kunt ’s nachts echt beter bij hem blijven, Iridia’, meent Cwidi met een knipoog.

Nanali reageert niet op de opmerking. ‘Ik heb weer eens een droom gehad, deze keer van Moriko, en ik kan haar wensen niet naast mij neerleggen. Dat heb ik al eerder ondervonden.’

Ryanny...

Ze zwijgt een moment en ziet in de ogen van haar vriendinnen dat zij begrijpen waar zij aan denkt. ‘Bedwing je nieuwsgierigheid. Ik heb geen zin om het verhaal twee keer te vertellen.’

De vrouwen knikken. Het duurt niet lang of Gaumnyr, Drenzha en ook Oladur komen binnen.

‘Prinses’, zeggen de mannen en maken een kleine buiging.

‘Neem plaats.’ Ze wijst op de stobalen. ‘Dromen zijn over het algemeen bedrog, maar niet als de godin Moriko daarin voorkomt. Haar aanwijzingen naast mij neerleggen, is onverstandig.’ Ze kijkt de mannen aan. Geen van hen maakt een opmerking en ze gaat verder. ‘Wij dienen meer westelijk aan te houden en de rand van het Dodenwoud te volgen tot wij bij twee beken aankomen die als één beek het Dodenwoud binnenstroomt. Daar zullen we de beschermvrouw van het bos, Mikaxa, ontmoeten. Wij zullen haar volgen en het bos ingaan. Daarna rijden we verder naar het noorden. Varons, Kygs en Wrannathar zullen door Kamilong worden gedwongen om ook het bos in te gaan. De koning beschikt over Magie. In hoeverre hij daarmee de strijd in het Dodenwoud kan beïnvloeden, weet ik niet.’

Niet allen weten dat Kamilong niet meer bestaat. Het is beter dat ik dat nu niet uitleg. Daar is nog tijd genoeg voor.

‘Er loopt van hier geen pad naar het westen’, merkt Oladur op. ‘Het terrein is paarden niet goed gezind en het is algemeen bekend dat er meer roofdieren voorkomen. In hoeverre dat een bedreiging voor ons wordt, weet ik niet.’

‘Dat lijkt me meer iets voor de kolonel’, zegt Nanali. ‘Ik stel voor om zo snel mogelijk op weg te gaan. Oladur, ik ontsla je van je belofte om met ons mee te gaan. Blijf bij je mensen die je als hun leider hebben geaccepteerd.’

‘Prinses, ik bedank je met heel mijn hart.’ Oladur staat weer op, buigt diep, draait zich om en loopt de schuur uit.

‘Voor we op pad gaan. Kolonel, hoeveel Gazidian aanbidden de god Shasqua?’

De officier staart haar een moment verbaasd aan en kijkt vervolgens naar Drenzha. ‘Weet jij dat?’

‘Nee, over godsdienst wordt nooit gesproken. Misschien een handvol. Niemand van ons heeft ooit een god gezien. Ik bedoel daar niets negatiefs mee’, voegt hij er haastig aan toe.

‘Dat begrijp ik. Iedereen moet zelf weten wat hij gelooft en wie hij aanbidt. Ik wil daar nu echter een opmerking over maken. We gaan het Dodenwoud in, het terrein van de godin Moriko. Het is niet verstandig om in het bos openlijk de god Shasqua te aanbidden, maar ik wil het ook niet verbieden. Ik kan alleen niet voor de gevolgen instaan. Kolonel, is het mogelijk dat er Gazidian zijn die zullen weigeren om mij te volgen?’

‘Je bedoelt in het Dodenwoud? Nee, daar had niemand tot voor kort ooit van gehoord. Maar het is verstandig om de strijders uit te leggen hoe zij zich in een magisch bos dienen te gedragen.’

‘Daar had ik al aan gedacht. Kunnen we over twee uur op weg zijn?’

‘Dat moet kunnen’, zegt hij. Allen groeten en gaan de schuur uit.

‘Heb je hun alles verteld wat de godin je heeft gezegd?’ vraagt Iridia wantrouwend.

‘Nee, dat heb ik niet. Er is iets dat ik jullie niet heb verteld, maar ik kan het niet langer voor mij houden omdat een van jullie haar ongemerkt zou kunnen verraden. Ik bedoel Mariza.’

De vrouwen kijken haar fronsend aan.

‘Wat is er met haar?’ vraagt Iridia.

‘Zij is de vertegenwoordigster van de zeedraak Mynnar op aarde. Vraag me niet hoe dat mogelijk is, ik weet het zelf ook niet. Moriko heeft mij indringend gevraagd of ik ooit een vrouw met lichtgroene ogen heb gezien. Zij heeft mij erbij gezegd dat ik haar de toegang tot het Dodenwoud moet beletten en haar zelfs doden. Ik heb haar gezegd dat ik niemand met groene ogen ken. Het is mogelijk dat het Orakel of de godin aan je verschijnt met de vraag

of je iemand met lichtgroene ogen hebt ontmoet. Ontken dat je ooit iemand met die kleur ogen hebt gezien. Kan ik daarop rekenen?’

‘Dat kun je’, zegt Cwidi direct.

‘Iridia?’

‘Ja, ja, natuurlijk. Ik wist dat er iets met haar was, maar niet wat je ons zojuist hebt verteld.’

‘Dank je. Vertel het ook Yorrath niet.’

‘Nee, natuurlijk.’

‘Er is nog iets waar ik over heb gezwegen. Volgens Moriko zullen allen die het Dodenwoud betreden, Mikaxa volgen. Het heeft vast met een soort Magie te maken, maar ik weet niet wat ik me erbij voor moet stellen. Het lijkt op een soort van automatische bekering. Ik zal me daartegen verzetten en hoop dat jullie mij steunen.’

‘Mij heb je’, zegt Cwidi. ‘Belachelijk. Als er een god bestond, was ik niet als een seksslavin op een Varonschip terecht gekomen.’

En hadden Ryanny en Ashar en zoveel anderen nog geleefd.

‘Wat kan de godin doen als we haar opdracht naast ons neerleggen?’ vraagt Iridia voorzichtig.

‘Dat heb ik me ook afgevraagd. Ze heeft ons nodig om Arif te verhinderen het Dodenwoud te veroveren. Cwidi, wil je mij een plezier doen en Mariza vragen om naar mij toe te komen?’

‘Ik zal Fiorny vragen of ze haar met thee en bosvruchtenkoekjes naar je toe wil sturen. Die koekjes wil je niet missen! Echt lekker.’

‘Doe maar kaffa, geen thee’, zegt ze als haar vriendin de deur uitloopt.

Binnen tien minuten komt Mariza met een dienblad binnen. Achter haar volgt zuster Qindi met een schaal waarover een doek ligt.

‘Prinses, je kaffa en de koekjes’, zegt Mariza.

Drijft ze opnieuw de spot met me, vraagt Nanali zich af. Maar wat dan nog? Ze is blij dat de jonge zuster, die haar ogen neerslaat, mee is gekomen.

Nanali schenkt zich een kop kaffa in, doet er een schep suiker en een scheut melk in en houdt de schaal koekjes voor de twee vrouwen. Beiden pakken er een. Nanali steekt er zelf ook een in haar mond en moet toegeven dat Cwidi niet heeft overdreven.

‘Je hebt met Moriko contact gehad? Zijn wij daarom hier?’ vraagt Mariza.

‘Ja, wist je dat?’ vraagt Nanali.

‘Nee, ik niet, maar wellicht Qindi?’

De zuster schudt haar hoofd. Nanali vraagt zich af of de twee vrouwen dezelfde taak hebben: Mynnar dienen. Moet ze dat vragen? Mariza schijnt haar gedachten te raden.

‘De god spreekt door zuster Qindi of mij en zal je vertellen, als hij dat wil, wat je het beste kunt doen. Maar het blijft jouw beslissing. Mynnar pretendeert niet boven de stervelingen te staan en heeft nooit de behoefte gevoeld om hen te commanderen. Hij heeft volgelingen, maar zij zullen dat niet openlijk bekennen. De zuster is een van zijn volgelingen. Zij vervangt mij als de god mij niet kan bereiken. Dat is twee jaar zo geweest omdat ik in de diepste kerker van het fort zat opgesloten. Zowel Shasqua als Moriko weten dat ik besta en ik wist dat ik alleen geen kans tegen hen had. Ook Mynnar kon mij niet beschermen. Nu jij me in je strijdmacht hebt opgenomen, voel ik me veiliger, hoewel ik zeker weet dat Moriko je heeft gevraagd om naar mij uit te kijken. Gedurende de tijd dat ik Mynnar niet kon vertegenwoordigen, heeft Qindi mijn taak waargenomen.’

Nanali neemt een slok kaffa en pakt nog een koekje. Ook Qindi en Mariza tasten toe.

‘Maar waarom is Mynnar nog steeds in het Dodenwoud geïnteresseerd? Ik dacht dat hij niets meer met dit deel van de aarde te maken wilde hebben.’

‘Hij vertrouwt Moriko en Shasqua niet. Moriko is bang dat hij deze keer zijn Magie tegen haar in zal zetten als wraak voor wat er duizend jaar geleden is gebeurd. Shasqua is ervan overtuigd dat Mynnar zich opnieuw in de strijd tegen hem zal mengen. Hoewel hij ver van het Dodenwoud zijn onderkomen heeft gevonden, kunnen de goden proberen zijn nakomelingen te belagen door bijvoorbeeld de Kygs naar het oosten te sturen.’

‘Hij heeft nakomelingen?’ vraagt Nanali ongelovig.

‘Ja, maar zij bezitten geen Magie en hebben daarom niet het eeuwig leven. Dat heb ik ook niet’, voegt ze er lachend aan toe. ‘Als ik hem niet meer kan dienen, zal Mynnar een van zijn volgelingen vragen om hem op aarde te vertegenwoordigen. Als die man of vrouw “ja” zegt, zal de kleur van diens ogen lichtgroen worden.’

Nanali kijkt naar de zuster en zegt: ‘Jij hebt geen groene ogen.’

‘Nog niet, prinses, maar als je goed kijkt, zul je zien dat er groen in is te zien.’

‘Sta mij toe jullie te vertellen wat Moriko mij heeft gevraagd. Of beter gezegd, opgedragen.’

Als zij na tien minuten is uitgesproken, kijkt Mariza naar Qindi. Die haalt eens diep adem. 'Mikaxa wordt door Moriko aangestuurd. Haar Magie zal ertoe leiden dat de strijders haar volgen. Wij kunnen je daarbij niet helpen, maar wel met iets anders.'

Mariza pakt een stuk van een spiegel en legt het voor hen op tafel. 'Mynnar heeft mij, maar ook Qindi, de Magie gegeven om met een spiegel stervelingen te zien. Het is geen magische spiegel, waarmee je ook over een afstand contact met elkaar kunt maken. Deze Magie werkt ook in het Dodenwoud.'

'Hoe weet je dat zo zeker?'

'Omdat de Magie van het Dodenwoud Mynnar niet kan beïnvloeden. Kun je je Mikaxa voor de geest halen?'

'Nee, ik heb haar nooit gezien. Kan ik je een naam geven?'

'Ga je gang.'

'Koningin Strli, mijn moeder.'

Mariza brengt haar hand boven de spiegel en zegt: 'Strli.'

Nanali houdt haar adem in. Langzaam vormt zich een beeld in de spiegel. Het is haar moeder! Er wellen tranen op in haar ogen, die ze haastig wegveegt. De koningin zit op een bruin paard. Naast haar rijdt een Dask en aan aantal strijders, van wie ze Abreonor en Wyn herkent. Haar moeders gezicht staat zorgelijk. Plotseling kijkt ze haar recht aan. Voelt zij dat zij wordt bespied? Ze zegt iets tegen Abreonor die naar voren wijst.

Het beeld verdwijnt en in de spiegel is niets meer te zien. Nanali voelt een lichte hoofdpijn opkomen, maar had het beeld van haar moeder voor alle goud op aarde niet willen missen.

'Waar ... waar is zij?' vraagt ze geëmotioneerd.

'Dat verraadt de spiegel niet. Ik denk in het noorden. Je kunt iemand alleen in de spiegel zien als je zijn of haar gezicht voor de geest kunt halen. Vertel niemand dat wij een spiegel hebben waarmee je kunt zien wat er zich buiten je gezichtsveld afspeelt.'

'Ik dank jullie beiden. De god Mynnar heeft geweldige vertegenwoordigers.'

***

Noordoost Varingholt

'Koning Kamilong', klinkt het spottend.

Wie heeft hem wakker gemaakt? Karonolong? Een generaal? Waar haalt die het lef vandaan om zijn oppergeneraal te passeren? Hij wil woedend uit bed komen, maar kan zijn benen niet bewegen en krijgt zijn ogen ook niet open.

'Wisselaar, kijk!'

Opeens kan hij wel zien, of zitten zijn oogleden nog steeds vastgeplakt? Het is maar een droom, gaat het door hem heen, maar het lijkt alsof het geen droom is. Waar is hij? Het landschap voor hem is door een enorme storm verwoest. Overal liggen omgevallen bomen en andere zijn doormidden gebroken. Het water van rivieren en watervallen is vuil bruin. De langzaam stromende rivier voert kadavers van herten, grote apen en enorme katachtigen mee. De stank van ontbindende lijken bereikt zijn neusgaten. Hij doet zijn ogen dicht, of waren die nooit open, vraagt hij zich af en wil zich omdraaien, maar de stem is onverbiddelijk.

'Kijk!'

Zijn blik glijdt verder. Een bliksemflits slaat voor hem in, gevolgd door een rollende donder. Daar blijft het niet bij. Een groot aantal bomen vat vlam.

Arif staat te trillen op zijn benen. Laat me alsjeblieft wakker worden! Ik hoop dat ik nooit meer zo'n nachtmerrrie beleef. De beelden trekken sneller aan hem voorbij en als ze tot stilstand komen, is het bos in een vlakke met zwartgeblakerde boomstronken veranderd. Hij ziet de karkassen van paarden en dieren die hij niet thuis kan brengen. In een half verkoolde boom zitten twee zwarte vogels.

'Vuurraven.'

Plotseling vliegen de beide vogels op en proberen zich in veiligheid te brengen, maar ze zijn te laat. De machtige klauwen van twee goudarenden zetten zich vast in de raven en verbrijzelen hun borstkas, waarna ze de zwarte vogels laten vallen. Naar beneden tollend veranderen die in as.

Het verschrikkelijke landschap is verdwenen en in plaats daarvan ziet Arif nu een bos met enorme bomen, rivieren als zilveren linten en vogels in schitterende kleuren.

'Moriko!'

De stem is vervuld van haat en een tel later wordt alles donker om hem heen. 'Wisselaar, je zult een verschrikkelijke dood tegemoet gaan. Maar ik zal je sparen als je Moriko uit het Dodenwoud verdrijft. Je zult regeren over gebieden die je stoutste dromen zullen overtreffen.'

'Maar ... wie ben je?'

'Ik ben de god Shasqua. Ga het Dodenwoud binnen en vernietig alle tegenstand. Het onderwerpen van de noordelijke volkeren is van volkomen ondergeschikt belang.'

Het laatste dat hij ziet, is zijn eigen lichaam dat bedekt is met grote torren. Hij wil een schreeuw geven, maar de kevers kruipen in zijn mond en vreten zijn oogleden kapot.

Met een schok wordt hij wakker. Arif rolt van zijn bed en zijn maag keert zich om tot die geen druppel vocht meer bevat. Als hij weer in bed ligt, probeert hij de droom, want dat was het, van zich af te zetten. Hij rilt als hij aan de god denkt. 'Het was een droom', mompelt hij voor de zoveelste keer. Shasqua noemde de godin Moriko, die hem het Dodenwoud in al zijn glorie toonde. Omulla heeft hem ooit, toen hij twaalf jaar oud was, voorgehouden dat de god Shasqua een grote toekomst voor hem ziet, maar hij heeft daar toen en ook later steeds minder aandacht aan besteed. Shasqua is nooit aan hem verschenen. Tot nu toe! De god heeft hem voor de keus gesteld: zijn opdrachten stipt uitvoeren, of zijn eeuwige slaaf worden. Of is het allemaal onzin en was het slechts een kwade droom? Nee, dat was het niet. Het was verstandiger geweest als hij de woorden van zijn moeder eerder ter harte had genomen. De god kan tevreden zijn. Hij neemt zich voor om het Dodenwoud te veroveren en daarbij wordt het misschien vernietigd, of althans aangetast. Maar een oorlog heeft nu eenmaal gevolgen voor alles wat leeft, zelfs bomen en planten. Het Dodenwoud en alles wat zich erin bevindt, zal zich aan hem onderwerpen.

Ik denk niet normaal. Een bos onderwerpt zich niet. Het is een stuk terrein dat ik, op wie dan ook, verover. Maar Shasqua is een god, en hij bestaat! De droom was meer dan alleen een hersenspinsel. Shasqua heeft mij nodig. Ik zal hem niet teleurstellen.

Arif is blij als de eerste streep licht een nieuwe dag aankondigt. Hij heeft geen oog meer dichtgedaan. Twee slaven komen binnen. Eén ruimt het braaksel op en de tweede brengt hem een grote handdoek, die hij omslaat. Hij loopt naar de latrine, gaat daarna terug naar zijn paviljoen en wacht tot er genoeg water in de houten tobbe is, waarna hij erin stapt. De slaven wassen hem zonder een enkel woord te spreken. Zij beantwoorden alleen een vraag als hij die stelt. Daarna kleden ze hem aan en brengen het ontbijt binnen, dat hij met een gevoel van walging van zich afschuift als hij de gekookte

rivierkreeftjes ziet, waar hij anders altijd een voorkeur voor heeft. Nu lijken ze op de kevers die in zijn mond kropen.

Op dat moment komt Karonolong binnen. Hij staat nog maar net in de houding voor de tafel, of een felle lichtflits, onmiddellijk gevolgd door een knetterende donderslag, verstoort de ochtendstilte. Arif komt in paniek omhoog en stoot met zijn bovenbenen tegen de tafel. Glazen en een karaf vallen om en besmeuren het tafelkleed. De slaven komen haastig naar voren, maar hij houdt hen met een gebaar tegen en gaat wit van schrik weer zitten. Arif houdt zijn trillende handen onder de tafel.

‘Wat was dat?’ vraagt hij gemaakt onverschillig. Het hart klopt hem in de keel.

De oppergeneraal is direct na de donder naar buiten gerend en komt na een minuut terug.

‘Majesteit, een vreemd fenomeen. De bliksem is in een tent ingeslagen. Ik zal majesteit later over de schade informeren. Het is wel vreemd... Het is een heldere hemel en er is geen wolkje aan de strakblauwe lucht te zien!’

‘Dan is het een goede dag om onze opmars te vervolgen’, zegt hij gemaakt zelfverzekerd.

‘De bespreking?’ vraagt Karonolong voorzichtig. ‘De generaals hebben...’

‘Ik wil niet nog meer tijd verliezen’, zegt hij zonder op Karonolongs voorstel in te gaan. ‘Mijn leger zet over een half uur de opmars voort.’

‘Jawel, majesteit’, zegt Karonolong en verlaat met grote stappen de koninklijke tent.

Het leger neemt de tijd, denkt Arif twee dagen later geïrriteerd. Sinds de droom waarin Shasqua hem duidelijk heeft gemaakt dat hij met zijn machtige leger het Dodenwoud in moet trekken, wordt hij door een vreemde onrust voorwaarts gedreven. De bliksemschicht die zo maar ineens in een tent niet ver van zijn paviljoen insloeg, was een waarschuwing van de god. Hij mag die niet in de wind slaan, of hij is een volgende keer het slachtoffer. De god zal dan iemand anders aanwijzen die hem moet dienen. Als hij door de bliksem wordt getroffen, betekent dat het einde van de Magie die hem heeft gebracht waar hij nu is: koning van Varingholt en commandant van een machtig leger. Shasqua heeft hem geholpen om dat te bereiken. Hij mag hem niet teleurstellen. Het heeft niets met geloof te maken; het is een zakelijke overeenkomst, waarbij hij niet mag verliezen, of hij delft het onderspit. Mogelijkerwijs is de

god ook in staat om de Magie van een Wisselaar van hem af te nemen. De generaals zullen korte metten met hem maken.

‘Karonolong, het gaat te langzaam. Zeg de generaals dat ik hen vanavond wil spreken.’

‘Majesteit bedoelt nadat er een kamp is opgeslagen?’

Het liefst had hij gezegd dat er pas wordt gestopt als hij daar het bevel voor geeft, maar dat is gisteren fout gegaan. Het was al twee uur donker voor hij bevel gaf een bivak in te richten. Dat was een vergissing. Het duurde uren voor zijn paviljoen stond en het was al middernacht voor de slaven zijn tobe met warm water vulden. Ook was het eten slecht bereid en koud. Hij wist dat de generaals er fel tegen gekant waren om later dan twee uur voor zons- ondergang de soldaten de kans te geven om hun tenten op te zetten en vuren aan te leggen. Het is zijn vaste overtuiging dat de generaals en andere officieren hem wilden tonen dat hij naar hen moet luisteren. Zij zullen allen na de veldtocht worden vervangen.

‘Ja, twee uur voor de zon ondergaat.’

‘Majesteit, een wijs besluit’, zegt Karonolong en brengt de vuist naar zijn borst.

De oppergeneraal is een van zijn grootste vergissingen. Hij heeft totaal geen overwicht en wordt door de veldgeneraals slechts geduld.

Arif draagt zijn volle wapenuitrusting, inclusief de goudkleurige helm en de rode, met wit bont afgezette cape. Hij moet zo snel mogelijk van de opvallende kleding af. Het is mogelijk dat de vogels en andere vijanden hem dan niet zo snel herkennen. Eén ding weet hij zeker: hij zal niet aarzelen om zijn vechtslaven en de Varons het Dodenwoud in te sturen. De generaals zullen gehoorzamen! Misschien moet hij er een ophangen. De vechtslaven zijn hém trouw, niet de generaals.

Er wordt twee uur voor zonsondergang haltgehouden. Arif weet niet hoe Karonolong dat tijdstip berekent, maar hij wil er niet naar vragen. Als koning weet hij ten slotte alles. Latrine, eten, verzorging van de paarden. Zoiets kan volgens hem in een kwart uur, maar het duurt ruim één uur voor Karonolong naar hem toekomt om de generaals aan te kondigen. Ook daar moet verandering in komen.

‘Majesteit, de generaals staan voor het paviljoen.’ Karonolong blijft bij de ingang ervan staan.

Hij maakt alweer een nerveuze indruk.

Arif stapt in de badkuip. Het warme water omgeeft hem en een slaaf geeft hem een stuk zeep aan dat naar kamperfoelie ruikt.

‘Zeg hun te wachten. Ik zal hen laten roepen.’

‘Majesteit.’ De oppergeneraal brengt zijn vuist naar zijn borst en verlaat de tent.

Arif hoort opgewonden stemmen, maar kan niet verstaan wat er wordt gezegd. Zij zullen hun ontevredenheid dat zij moeten wachten tegen Karonolong ventileren, en die zal zich in allerlei bochten wringen om hen te laten wachten. *Wachten is goed voor hun nederigheid. Ik ben de koning en generaals zijn, net als arbeiders en slaven, onderdanen. Dat mogen zij nooit vergeten.*

Gisteren heeft hij kort met Nusheha een nietszeggend gesprek gehad. Hij heeft met geen woord over zijn droom gerept en zij heeft een vage opmerking over een beroving van kooplieden gemaakt. De daders waren nog niet gepakt, maar de zaak was bij Tatalong in goede handen, vertelde ze hem. Natuurlijk spreekt zij niet de waarheid. Het is mogelijk dat er veel meer is gebeurd. Maar wat dan nog? Als hij zegevierend Varing binnentrekt, zelfs al is dat slechts met de helft van het aantal strijders en vechtslaven die hij nu commandeert, zal elke opstand bloedig worden neergeslagen. Ze heeft als laatste naar zijn pavervoorraad gevraagd. Daar kon hij geen antwoord op geven. Nadat het contact was verbroken, heeft hij zich afgevraagd waarom zij die vraag stelde. Ze weet dat hij voor drie maanden paver meevoert.

Hij komt uit het bad en de slaven drogen hem af waarna ze hem op zijn aanwijzing in een wit, zijden gewaad kleden, afgezet met goudbrokaat. De kleding, door de kundigste kleermakers gemaakt, hebben de nodige gouden Danakrong gekost, maar het resultaat mag er zijn. Het zal op de generaals indruk maken en nog eens onderstrepen met wie zij te maken hebben.

‘Zeg de oppergeneraal naar mij toe te komen’, zegt hij tegen een slaaf, die zich naar het paarse gordijn haast.

Tien seconden later komt Karonolong binnen.

‘Ik heb nu tijd voor de bespreking’, zegt Arif arrogant en gaat aan het hoofd van de grote tafel zitten. Op een gebaar schenkt een slaaf rode wijn in zijn glas.

‘Ma...majesteit, de ... de generaals zijn naar hun troepen teruggegaan. Zij dachten dat zij de tijd beter...’

‘Heb je hun verteld dat zij moesten wachten?’

‘Ja, ja, maar zij hebben mijn advies in de wind geslagen en...’ Nerveus wrijft hij in zijn handen. Op zijn voorhoofd zijn zweetdruppels verschenen.

‘Advies? Advies?’ Arif haalt een keer diep adem. Karonolong is een waar-deloze oppergeneraal die niet in staat is om zijn ondergeschikten een opdracht te geven. ‘Zorg dat zij binnen de kortste keren voor mij staan!’

‘Majesteit.’

Arif doet zijn best om zijn emoties onder controle te brengen. Hij is de koning en allen zijn hem verantwoording verschuldigd. Het idee dat zij zijn opdrachten niet stipt uitvoeren, is gebrek aan respect.

Het duurt nog een half uur voor zij binnenkomen. In de haast is Karonolong vergeten om hun te zeggen hun wapens buiten zijn paviljoen te laten. Of de generaals hebben ook die opdracht naast zich neergelegd. Allen dragen een zwaard op de rug, behalve de generaal van de logistiek, die heeft twee lange dolken aan zijn riem hangen.

‘De oppergeneraal heeft jullie opdracht gegeven om buiten mijn paviljoen op mij te wachten tot ik gereed was om jullie te ontvangen. Hoe halen jullie het in je hoofd om mijn opdracht te negeren?’

De generaals lijken niet onder de indruk.

‘Majesteit, wachten is tijdverlies. Wij moeten ons zoveel mogelijk bij onze troepen laten zien’, zegt de generaal van de boogschutters.

‘Wij gingen ervan uit dat majesteit daar begrip voor zou hebben’, valt de jeugdige generaal die de stoottroepen bij een eerste aanval leidt, hem bij. Arif herinnert zich zijn naam: Sabrong.

Hij perst zijn lippen op elkaar. Hij had opmerkingen van de andere generaals verwacht, maar zij kijken hem slechts onverschillig aan. Hun gebrek aan respect voor hem zal zelfs de slaven opvallen.

Hij aarzelt en weet niet goed wat hij nog kan zeggen. Nogmaals wijzen op het gebrek aan respect, of dreigen met maatregelen? Welke maatregelen? Hen vervangen? Dat zal alleen kwaad bloed zetten. Hun zeggen dat hij een droom heeft gehad waarin Shasqua aan hem is verschenen? De generaals zullen later buiteland van het lachen over elkaar heen vallen. Bovendien kan hij dat niet noemen. Zijn “vader” heeft alle godsdiensten immers verboden.

‘Waarom gaat het zo langzaam?’

‘Daar zijn redenen voor’, zegt Tizvrong, de generaal die belast is met het verzamelen van inlichtingen en leidinggeeft aan projecten zoals het opbouwen van legerposten en het opwerpen en ruimen van hindernissen. Arif vraagt zich af waarom zo iemand generaal is. De man is waarschijnlijk als

strijder waardeloos en commandeert slechts een paar honderd vechtslaven en Varons.

‘Zoals?’ vraagt hij uit de hoogte. Hij neemt nog een slok wijn. De alcohol maakt hem rustiger. Vroeger dronk hij nauwelijks, maar sinds de veldtocht is een goed glas wijn hem welkom. De generaals staan voor hem en hij is niet van plan om hen uit te nodigen plaats op de bank te nemen en hun een glas wijn aan te bieden.

‘Strijders en paarden hebben iedere drie uur verzorging nodig. Bovendien is het terrein voor de karren, die alle zwaar zijn beladen, moeilijk begaanbaar. Wij helpen zoveel mogelijk om de weg vrij te maken door bomen te kappen en moerassige ondergrond iets te versterken.’

Opnieuw staat Arif met zijn mond vol tanden. Er is geen speld tussen te krijgen. Maar dat is niet zijn probleem. ‘Ik wil het nogmaals heel duidelijk stellen. Het moet sneller!’

Hij had een “natuurlijk, majesteit” verwacht, maar de generaals kijken hem onbewogen aan. Plotseling wordt hij bang. Zij kunnen hem hier en nu doden!

Ik mag nooit vrees voor hen tonen! Als ik aan hun eisen toegeef, zal Shasqua zijn vertrouwen in mij verliezen. Treed koninklijk op!

‘Het zal moeilijk zijn, maar we kunnen het aantal rusten van drie tot twee terugbrengen’, stelt Karonolong aarzelend voor.

Hij knikt goedkeurend. ‘Goed plan, oppergeneraal.’

Geen van de andere generaals stemt ermee in.

‘Ik heb nog een punt van orde’, zegt de generaal logistiek. ‘De troepen die ik heb om het logistiek detachement te beveiligen, zijn derderangs soldaten die nauwelijks fatsoenlijk een zwaard vast kunnen houden. Geef mij meer Varons.’

Arif weet niet wat hij moet beslissen. Hij heeft de indruk dat de generaal hem opzettelijk met een probleem opzadelt, maar kan dat niet bewijzen. De anderen kijken afwachting naar hem.

‘Eh, oppergeneraal? Wat is jouw visie?’ *Die heeft hij niet. Met wat geluk wordt hij het eerste slachtoffer van de barbaren. Ik stuur hem naar het noorden met de opdracht om het Ysvolk aan mij te onderwerpen.*

‘Het logistiek detachement bevindt zich achter het leger en is nog nooit aangevallen. Ik denk dat dat niet nodig is. De barbaren zijn niet in staat om achter ons leger te komen en...’

‘Ook niet nu majesteit heeft beslist dat er geen patrouilles meer naar het oosten mogen worden gereden? Van onze flank naar het Dodenwoud beslaat een strook van zeker een kilometer, waarschijnlijk meer.’

‘De barbaren zijn bang voor het bos en krijgen met hetzelfde fenomeen te maken. Er wordt geen patrouille in de richting van het Dodenwoud gereden. Ben ik duidelijk? Verzoek afgewezen’, voegt hij er beslist aan toe. *Het zal de generaals duidelijk zijn wie de beslissingen neemt. Dat ben ik!*

‘Dan is alles besproken. Majesteit’, zegt Tizvrong. Hij brengt zijn vuist naar zijn borst, buigt nauwelijks zichtbaar, draait zich om en loopt naar het gordijn. De vier andere generaals volgen hem op de voet.

Verbluft kijkt Arif hen na. Hij heeft hun geen toestemming gegeven om zijn tent te verlaten. Een ogenblik denkt hij eraan om hen terug te roepen, maar weet niet wat hij nog meer met hen moet bespreken. Hoewel hij Karonolong de huid wil volschelden, ziet hij daarvan af. De oppergeneraal heeft geen ruggengraat, hij is een speelbal van de generaals.

‘Zorg voor een slavin’, zegt hij en wuift dat Karonolong kan gaan. Hij beleeft weinig plezier aan dat soort vrouwen, maar misschien leidt het hem wat af. Het is wellicht beter dan de fles wijn leegdrinken.

‘Majesteit.’ Karonolong buigt en verlaat de tent.

Hopelijk kan hij dat ten minste regelen, denkt Arif chagrijnig. Het wordt tijd om de barbaren af te slachten en met duizenden slaven en slavinnen triomfantelijk naar Varing terug te keren. Nusheha zal ervoor zorgen dat zij worden opgeleid.

Zijn zuster. Hun contact met de spiegel was nietszeggend. Hoe komt hij te weten wat er zich echt in Varing en de rest van “zijn” koninkrijk voordoet? Hij kan dat aan Shasqua vragen, maar dan moet hij zich eerst bewijzen. De droom...

De volgende morgen komt Karonolong al vroeg zijn tent binnen. ‘Majesteit, wij hebben een spion gevangengenomen. Ik zal hem persoonlijk ondervragen en ervoor zorgen dat hij mij alles vertelt.’

‘Een spion?’ Dat is een meevaller en kan hem helpen om later de juiste beslissingen te nemen. Misschien is het een gift van Shasqua. ‘Wie zijn er nog meer bij de ondervraging?’

‘Generaal Tizvrong, die inlichtingen verzamelt, zal erbij zijn. Het leger beschikt niet over folterslaven.’